

си и викаше както и попереди: „Турцы ето Хайдуть Велко ся връща!“ Турцы-тъ несмѣяхъ да му пречать пжть-тъ, и най-после почнахъ да бѣгатъ кой къдѣ видѣ.

Нъ като ся умножихъ Турцы-тъ до 18,000 души и като видѣ че неще да може да имъ стои на срѣщъ, отиде тогава въ Неготинъ и затвори ся внѣтрѣ, и чакаше непріатель-тъ да ся брани. Нему бѣше най-поволно само ката-денъ и нощъ да излизъ на непріатель-тъ, кой-то бѣше го обколилъ, и тѣй непрестано да го държи въ немиръ, и наистина струваше му голѣмо, ущърбение, кое-то сравнително съ негово-то бѣше много по-голѣмо; обаче загуби и той отъ своѣхъ странахъ най-добры-тъ си юнацы, и всѣко излѣзване ставаше му твърдѣ скъпо. И тѣй като ослабнахъ и двѣ-тъ страны, принудихъ ся да търсѣтъ помощъ. Турцы-тъ отъ великій везиръ, а Хайдуть Велко отъ Кара Георгія и отъ совѣтъ-тъ въ Бѣлградъ.

И за кратко врѣмя дойде на Турцы-тъ помощъ Реджепъ-ага, влашкій князь Караджія, пакъ и самый-тъ везиръ дойдохъ имъ на помощъ. Тукъ Турцы-тъ съ нищо друго ся незанимавахъ толкова, нъ само нощемъ подкопавахъ подъ земѣхъ-тъ и ся приближававахъ сѣ по-близу до крѣпость-тъ. Сабарѣхъ съ топове-тъ въ Неготинъ еднѣ кулѣ подеръ другѣ, пакъ най-после и самѣхъ онахъ, въ коѣхъ-то и самъ Велко обитаваше, Хайдуть Велко пакъ неизгуби дързновение; като му саборихъ кулѣхъ-тъ, влезе въ зимникъ-тъ. Колко-то е калай и олово въ Неготинъ намѣрилъ, заповѣда да излѣжтъ сѣ на крушумы, даже неостави нито лѣжица нито кан-